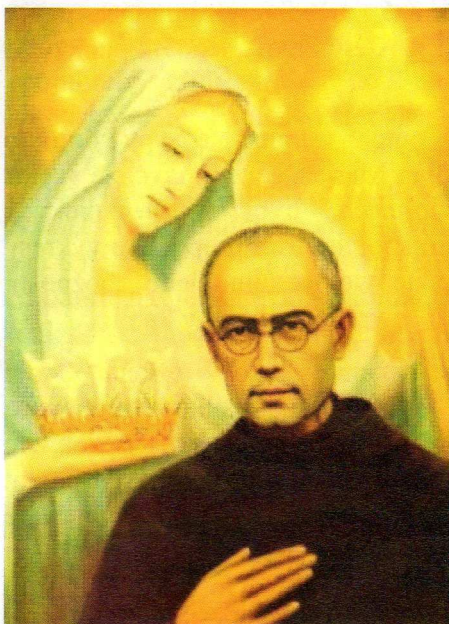

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín
Vydává P. Jan FRANTA pro vnitřní potřebu farností
21. srpna 2011 – 21. NEDELE V MEZIDOBÍ

Draží bratři a sestry v Kristu,

možná se vám také někdy stává jako mně, že když v rodině nebo u lidí kolem sebe šíříte pravdu Boha jediného a usilujete o úctu k Němu, různí lidé a dokonce i samotní katolíci, vás pokládají za fundamentalistu, pohrdají vámi nebo vás alespoň neberou vážně - a to bolí. Na druhou stranu nás tento odpor světa nesmí odradit od horlivosti pro Boží Království. Vzorem, kéž je nám jistý „nepohodlný světec“.

Maxmilián Kolbe: Proč nepohodlný světec?

Sv. Maxmilián Kolbe, jehož svátek Církev slaví 14. srpna, je znám především jako mučedník lásky k bližnímu, který šel na smrt hladu za svého spoluvězně, otce rodiny. Pro tento heroický čin je v Církvi ctěn a dáván za vzor. Patří k jednomu z nejznámějších světců 20. stol.

Až potud vše v pořádku. To další už nikoliv. Na to, jak je v Církvi znám a od věřících vzýván jako přímluvce, existuje velmi málo jeho životopisů (nejzdařilejší vydali u nás bratři minorité r. 2005, jde o překlad práce jejich polského spolubratra otce Leona Dyczewského). Proč asi?

Protože tento světec, kdyby se dožil dnešní doby, by se nejspíš octl na pranýři médií a možná i před soudem jako „antisemita“, „nacionalista“ a „pravicový extrémista“. A takoví – jak zní nepsané liberální dogma – přece nikdy svůj život za druhého z opravdové křesťanské lásky nepokládají. A pokud přece jenom, tak nejspíš z psychologických důvodů, pomýšlel asi na sebevraždu.

Pokud si čtenář myslí, že je to přehnané, tak stačí si prolistovat polská levicová periodika cca dvacet let nazpět, především deník „Gazeta Wyborcza“. Podobné názory zastávali i někteří žurnalisté z katolického týdeníku „Tygodnik Powszechny“, jenž se po r. 1989 začal ubírat neomodernistickým směrem. A možno jít ještě dál do minulosti, za komunistické éry psala v podobném duchu i „Trybuna ludu“, polská obdoba našeho „Rudého práva“. Postavou „antisemity“ a „pochybného světce“ se několikrát v 70. a 80. letech zabývala i naše Tvorba, ideologický orgán KSČ. Sv. Maxmilián zkrátka vadil. Proč, to objasní jeho životopis.

Narodil se 8. ledna r. 1894 ve Zduňské Woli u Lodže v rodině tkalce. Byl pokřtěn jménem Rajmund. Pro zajímavost lze dodat, že světcovi prarodiče z otcovy strany přišli do Polska ze severních Čech. Mladému Rajmundovi se dostalo skvělé katolické výchovy ve zbožné rodině. Již v dětském věku jej mimořádně oslovila Panna Maria. Když se před její sochou modlil, ona mu náhle ukázala dvě koruny: červenou a bílou. Vyzvala jej, aby si vybral, červená znamená mučednictví, bílá čistotu. On „neskromně“ sáhl po obou dvou. Dostal je. Celý život zachoval panictví – a dočkal se i mučednictví.

Studoval nejprve obchodní akademii, potom vstoupil ve Lvově do řádu minoritů a přijal řeholní jméno „Maxmilián Maria“. Je zajímavé, že světec nevynikal příliš v humanitních disciplínách, nýbrž v technických a v matematice. Předkládal neustále svým spolubratřím propočty a výkresy kosmických letů apod. To však vůbec nebylo na újmu jeho zbožnosti, představení ho mnohokrát „načapali“, jak se vroucně modlí v kapli.

Řád jej nakonec poslal na studia do Říma. Bylo to v těžkém období první světové války. Tam se stal r. 1917 svědkem velké demonstrace svobodných zednářů před svatopetrskou bazilikou. Nesli podobiznu Lucifera, jak drtí pod nohama sv. Archanděla Michaela a transparent s nápisem: „Jednou bude satan vládnout i ve Vatikáně a papež mu bude dělat otroka.“ Popisuje to po válce ve svých člancích. Tento zážitek mu avizoval, jak obrovské nebezpečí představuje zednářstvo pro Katolickou církev. Na její obranu před ním inicioval ještě téhož roku založení Rytířstva Neposkvrněné, zbožného sdružení, jehož cílem bylo bezvýhradné vydání se Neposkvrněné Panně a šíření úcty k ní. Krom toho se zavazovali členové Rytířstva ke zvláštním modlitbám za obrácení zednářů.

V dubnu r. 1918 byl Maxmilián vysvěcen v Římě na kněze. Rozhodl se být především mariánským knězem a pastoračně působit pro maximální

rozšíření úcty k Neposkvrněné Panně. Po návratu do osvobozené vlasti pobýval v kláštrech v Krakově a v Grodně, vyučoval zejména na řádových školách. V Polsku tenkrát nepřátelé Katolické církve, především zednáři a socialisté, vyvíjeli obrovskou mediální kampaň proti Církvi se záměrem zničit víru lidu. Požadovali hlavně legalizaci rozvodů manželství a uvolnění pornografie. Církev byla prezentována jako nepřítel svobody svědomí, noviny se předháněly ve lžích o upalování kacířů a čarodějnic apod. Maxmilián si vzpomněl na výzvu papeže sv. Pia X., aby katolíci čelili liberálnímu a socialistickému tisku katolickým tiskem. Rozhodl se založit časopis „Rycerz Niepokalanej“ (Rytíř Neposkvrněné).

Představení tím nebyli nadšeni. Takový projekt si vyžadoval investice a řád neměl peněz nazbyt. Překážkou byla i světcova vážná plicní choroba. Po mnohém úsilí nakonec přece jen vyšlo první číslo Rytíře, jenž se stal týdeníkem. Brzy dosáhl nákladu 40 tisíc a počet abonentů neustále rostl. Otec Maxmilián byl šéfredaktorem. Protože tiskárna v Grodně příliš zatěžovala tamní klášter, rozhodl se otec Maxmilián vybudovat samostatné řádové tiskové středisko. Hrabě Ducki-Lubecki dal řádu darem pozemek u města Szymanów, kde během krátké doby Otec Maxmilián s dalšími spolubratry zřídil klášter pod názvem Niepokalanów, pojmenovaný po Neposkvrněné Panně. Pater Maxmilián byl zvolen jeho kvardiánem. Kromě Rytíře začal později vydávat i Maly Dziennik, zaměřený více společensky a politicky. Objevovaly se zde články proti židovské lichvě, zednářství, komunismu a později nacismu. Zdůrazňovaly polské vlastenectví v úzkém spojení s katolicismem. Právě tato aktivita otce Maxmiliána je kamenem úrazu pro všechny nepřátele Církve. Byl již tenkrát obviňován z „antisemitismu“, „polského šovinismu“ a „klerikální bigoterie“. Rytíř i Deník se staly jedněmi z nejvíce nenáviděných periodik v očích zednářů, socialistů a bolševiků.

R. 1930 ho řád vyslal na misie do Japonska, kde strávil šest let. Usadil se v Nagasaki, kde stačil založit japonskou verzi Rytíře. R. 1936 se vrátil do vlasti. To už časopisy, které Niepokalanów vydával, dosahovaly nákladu několika set tisíc. Otec Maxmilián se stal známou postavou polského katolicismu, jedněmi milován, odpůrci Církve však nenáviděn jako málokterý jiný církevní hodnostář.

Hitlerovské Německo v září r. 1939 napadlo Polsko. Vydavatelská činnost Niepokalanowa byla nejprve omezena a nakonec zcela zlikvidována. Klášter v Niepokalanowě na základě příkazu otce Maxmiliána poskytoval azyl polským a židovským (důkaz Maxmiliánova „antisemitismu“) uprchlíkům z oblasti Poznańska, které se stalo „říšským

územím“. Niepokalanowem prošlo celkem 1500 Židů. Za „pomoc“ a „napomáhání“ jim byl pater Maxmilián již v září r. 1939 zatčen, poté nakrátko propuštěn, nicméně v únoru r. 1941 zatčen znovu a po krátkém pobytu ve varšavském vězení Pawiak deportován do koncentračního tábora Osvětim. Již na Pawiaku zakusil týrání esesáků. Jeden z nich, když viděl na jeho růženci u boku kříž, se zeptal: „Ty tomu věříš?“ Po kladné odpovědi jej surově udeřil do tváře, což se opakovalo ještě mnohokrát.

Další historie je známa. Z tábora v Osvětimi uprchl vězeň, načež velitel Fritsch nařídil vybrat každého desátého z řady a odvést do bunkru, kde měli zemřít hladem. Když vybraný Franciszek Gajowniczek začal naříkat, co si počnou manželka a děti, vystoupil otec Kolbe a řekl: „Chci jít místo něho.“

Svědkové vyprávějí souhlasně, že z bunkru hladu se ozývaly nábožné písně a modlitby, které organizoval a vedl právě otec Maxmilián. To je nejpádňější argument proti stupidním úvahám o údajných „možných sebevražedných“ myšlenkách světce. Duševně zlomený sebevrah se nikdy takto nechová. Existují krom toho i desítky svědectví, jak se otec Maxmilián choval ke svým spoluvězňům ještě předtím, než došlo k osudnému útěku vězňů: Často se zříkal svého skromného přidělu jídla, když viděl, že spoluvězeň je více zesláblý nebo nemocný než on. Choval se se stejnou láskou ke všem: ke katolíkům, k židům i k ateistům. Zemřel v bunkru hladu 14. srpna r. 1941. I když měl tuberkulózu, zůstal jako poslední z vězňů určených k smrti hladem naživu, esesáci jej museli „dorazit“ injekcí.

Sv. Maxmilián se svojí heroickou ctností lásky, jež dává život za bratry, je důkazem, jaké plody přináší autentická katolická víra, když je důsledně a v pravém slova smyslu „fundamentalisticky“ žita. Víra, jejíž podstatu tvoří nekompromisní odmítání a potírání herezí, zvrácených ideologií a amorálního jednání, ale současně s tím opravdová láska k bližnímu až k nabídce vlastního života. Sv. Maxmilián podává jasný důkaz, že taková víra vede k nejvyšší ušlechtilému jednání – a proto je pravá, pochopitelně tedy je pro mnoho odpůrců katolicismu, vně i uvnitř Církve, nepohodlným světcem.

ze stránek Duše a hvězdy

*Svatý Maxmiliáne, braň nás před vlašností ve víře
a liberálním katolicismem!*

Moji drazí farníci, jako příklad vlažnosti náboženské praxe nám vhodně poslouží texty Katolického týdeníku. Za všechny vyberme alespoň jeden, a to ještě jeden z těch lepších. Následně si můžete přečíst komentář našeho milého světce, který mluví k dané problematice docela jinak.

Páteční půst nemusí být nutně „od masa“

V klášterní kuchyni, vařící o prázdninách také pro ubytované, jsme v pátek narazili na masité jídlo. Velmi nás to udivilo. Kde jinde by se měly dodržovat postní předpisy? Pro starší generaci je to něco nepochopitelného. Copak se už i tak nepatrná oběť Bohu stala v naší církvi nepřekonatelným problémem?

Půst ke křesťanskému životu neodmyslitelně patří: Ježíš jej přijímá a předpokládá jako obvyklou praxi věřících a výslovně také počítá s tím, že se církev bude postit. Ovšem už sám Pán poukazuje na důležitost správného prožívání postu, na jeho motivace a konkrétní podoby, jakož i na úskalí jednostranného upřednostnění půstu před důležitějšími hodnotami.

Pátek je s ohledem na tradici ukřižování našeho Pána považován za postní den a tradičním způsobem, jak tento půst uskutečnit, je abstinence od masitých pokrmů. V naší zemi smíme z rozhodnutí biskupů tuto konkrétní podobu postu nahradit jiným úkonem sebezáporu či zdrženlivosti. Z jedné strany to pochopitelně může vést k „uvolněnému“ chápání pátečního půstu, na straně druhé nám to ale často usnadňuje jinak nelehké situace, v nichž se můžeme ocitnout (stravování ve veřejné jídelně apod.) a také nás to může probudit k vědomějšímu prožívání postní praxe: někdy je snazší vzdát se řízku než oblíbeného televizního pořadu. Navíc nám i v této oblasti hrozí stereotypy a zvyk.

Nemohu posoudit vámi popisovaný případ a už vůbec ne odsoudit danou řeholní komunitu (kdo z nás je oprávněn odsoudit?), neboť kromě toho, co již bylo uvedeno, přistupují do hry ještě jiné okolnosti, které mohly sehrát svou roli (vyjití vstříc konkrétní potřebě druhých lidí apod.).

Bude moudré spíše uvažovat o tom, jaký je a jaký by měl být můj nebo náš půst (a to i celých řeholních komunit!), než se nechat vzniklou situací jednostranně rozhořčit a svést k jednoduchému, nicméně jalovému moralizování.

Je to příležitost ke zpytování svědomí, zda a zač nám „stojí“ Kristus a jaká je naše vděčnost vůči němu, ale zároveň i k uvažování o smyslu askeze vůbec. Ta zde jistě není kvůli samoučelnému sebetřýznění, ani kvůli nějakému „placení“ Bohu či Kristu za naši spásu. Je jedním z radikálních

prostředků, který potřebujeme, abychom odstraňovali překážky, jež nám brání přijímat Boží spásu.

Otázkou tedy není, zda se postit (o tom není důvod diskutovat), nýbrž jak a proč to dělat.

*P. Pavel Vojtěch Kohut OCD,
vyučující spirituální teologie na KTF UK v Praze*

Nyní nechme promluvit světce:

Někteří z křesťansko-demokratických poslanců jedli veřejně v pátek ve varšavské restauraci maso.

Zdá se, že další komentář už není nutný. Máme zde svého druhu kulatý čtverec:

„křesťanství“ a „maso v pátek“. A jedná se o skutečné křesťany, tj. členy Církve, kterou založil Pán Ježíš, a ne nějaké odštěpence.

Možná ti pánové byli nemocní?! Proč se tedy předváděli na veřejnosti?

Co říci?

Udělejme to tak: prozatím ctihodné pány velmi, velmi prosím pouze o jedno, aby se buďto otevřeně přihlásili k protestantům, židům, mohamedánům nebo buddhistům, nebo, pokud chtějí být křesťany, jimi také skutečně byli a neobtěžovali voliče svým údajným křesťanstvím. Nesetká-li se má prosba s úspěchem, pak si můžete být, pánové, jisti, že budu považovat za svou svatou povinnost poučit při nejbližších volbách vaše voliče, aby se už nespletli.

*sv. Maxmilián Kolbe
Rycerz Niepokalanej 3/1924*

Komentář Ignáce Pospíšila ...

Dnešní „light katolictví“ se vyznačuje mnoha nešvary, z nichž asi nejvýraznější je degradace povinností. Krásným příkladem je otázka pátečního postu, který dnes už většina katolíků prostě nedodrжуje. Dnešní církevní představené u nás to zjevně netrápí, takže se vám klidně může stát, že vám na arcibiskupství či v klášteře dají v pátek jako pohoštění šunkové chlebičky a že v postním období před Velikonocemi církevní centrum pro mládež pořádá tancovačku. Pokud někdo vyjádří údiv, doví se zpravidla, že půst od masa lze různě vhodně nahradit (což ovšem udělá jen málokdo). Jsou zde však jisté naděje, že se vrátíme k tradičním a osvědčeným přístupům. V Anglii a Walesu tak již učinili, když se vrátili

k osvědčené metodě bezmasého postu povinného. Snad se někdy dočkáme toho, že naši biskupové budou následovat tohoto příkladu. Půst je přece důležitou součástí a povinností života Církve a připomínkou Kristovy smrti, která se odehrála právě v pátek. Neměli bychom ji zanedbávat.

Jistě není lehké si zvyknout. Mně se kolikrát stalo, že jsem se pustil do jídla, aniž bych si uvědomil, že je pátek. Nehledě k tomu, že vybojovat si v restauraci či na obchodním obědě/večeři nějaké bezmasé jídlo nemusí být vždy jednoduché. Někdy ani možné. **Přesto je správné se snažit postu dostát. A stojí to za to.**

Ignác Pospíšil

Milí bratři a sestry,

tolik tedy o boji, který musíme vést každý sám se sebou i s vyprázdněnou náboženskou praxí v církvi. Nebojte se být hrdými katolíky, kteří milují posvátnou Tradici a umí ji hájit slovem i skutkem proti těm, které sice máme rádi, ale kteří nám zatím ještě nerozumí (možná také proto, že rozumět nechtějí).

P. jf

Blíží se školní rok a je opět potřeba přihlásit děti do výuky náboženství. Všechny děti, které minulý rok do náboženství chodily, se považují za přihlášené, a proto není potřeba tuto přihlášku pro ně vyplňovat. Přihláška je určena pro prvňáčky a pro ty, kteří náboženské vzdělání přerušili.

Přihláška do výuky náboženství	
Jméno dítěte:	Škola v:
Datum narození:	Třída, do které dítě nastupuje:
Trvalé bydliště:	Je dítě pokřtěno a kde:
Telefon na rodiče:	Bylo dítě u 1. sv. přijímání:
Navštěvuje dítě pravidelně nedělní bohoslužby:	
Tato přihláška platí na dobu celého vzdělávacího programu až do 9. třídy, pokud své dítě písemně neodhlásím.	
Dne:	Podpis rodiče:

POŘAD BOHOSLUŽEB na 21. 8. – 28. 8. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 21. 8.	21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ (sv. Pia X.)	Hustopeče	8:00	za + Josefa Jambora, rod, br a ž r
		Černotín	9:30	za + Františka Segara, ž a + r
		Bělotín	11:00	za Ladislava Prokla a r Proklovu a Lašákovu
Pondělí 22. 8.	Panny Marie Královny	Hustopeče	18:00	za Josefa Stoklase, s, ž a + r
Středa 24. 8.	Sv. Bartoloměje, apoštola	Černotín	17:00	za Václava Čajku a jeho rod a rod Konopčický, 3 syny a DO
		Špičky	18:00	za Mojmíra Goláně, rod, ž r a dar zdraví
Čtvrtek 25. 8.		Bělotín	18:00	za + Janu Slivkovou a rod
Pátek 26. 8.		Hustopeče	18:00	za Františka Janečku, rod a ž r a za Marii Stoklasovou, mžl, zetě Vojtěcha a ž r
Sobota 27. 8.	Sv. Moniky	Špičky	18:00	za Josefa a Annu Bergerovy a rod 2 str
Neděle 28. 8.	22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	za farníky k příležitosti Hustopečských dnů
		Černotín	10:00	na poděk PB za společné soužití s prosbou o B požehnání do dalších let
		Bělotín	11:00	za Svatavu a Aloise Tylichovy, ž a + r

Na hustopečské dny přijede pan biskup Josef Hrdlička. Půjde se ke mši svaté průvodem od obecního úřadu. Při mši bude sbírka na opravu schodiště na oratoř, které letos spravujeme a bude stát 150 000 Kč. Po mši svaté půjde pan biskup vysvětit nově opravený kulturní dům.

Telefon na faru: **581 626 040**